

BEZPIECZNY DOM – DEZPIECZNA RODZINA CZUJNIKI TLENKU WĘGLA – idealny prezent pod choinkę.

Co roku w Polsce na skutek zacczadzenia umiera ponad 90 osób, a tysiące jest systematycznie podtruwanych, nie wiążąc zmęczenia, bólu głowy, czy też osłabienia z pozostawieniem pod wpływem tego niezwykle groźnego gazu. Około 80% wypadków ma miejsce w okresie sezonu grzewczego. Pod względem częstotliwości zatrucie tlenkiem węgla zajmuje trzecie miejsce po zatruciu lekami i alkoholem, dlatego bardzo ważne jest podejmowanie działań mających na celu informowanie o niebezpieczeństwach z nim związanych oraz sposobach, które pozwolą na ograniczenie lub całkowitą eliminację ryzyka zatrucia tym gazem.

Znak jednostki certyfikującej
British Standard Institute (BSi)

Numer certyfikatu
KM98848

Numer normy zgodnie z którą czujnik
był badany tj. EN50291-1:2010

Tlenek węgla (popularnie nazywany czadem) jest bezwonnym, bezbarwnym, nie mającym smaku, silnie trującym gazem. Dostaje się do organizmu przez układ oddechowy, a następnie jest wchłaniany do krwiobiegu. Przebywanie przez dłuższy czas w pomieszczeniach nawet o niskim jego stężeniu może doprowadzić do nieodwracalnych zmian w organizmie. Przy dużej koncentracji CO, śmiertelne zatrucie może nastąpić nawet w ciągu kilku minut.

Gaz ten powstaje w wyniku niepełnego spalania, takich paliw jak: gaz, olej, benzyna, nafta, propan, drewno, węgiel, olej napędowy, spowodowanego brakiem odpowiedniej ilości tlenu. Najczęstszymi źródłami tlenku węgla są nieprawidłowo zamontowane, rozregulowane lub niewłaściwie użytkowane urządzenia do podgrzewania wody, przenośne gazowe / naftowe ogrzewacze pomieszczeń, kominki, piece kaflowe, kuchnie, zablokowa-

ne lub nieszczelne przewody kominowe. Warto wiedzieć, że do prawidłowego spalania 1 m³ gazu ziemnego potrzeba ok. 9 m³ świeżego powietrza. Tylko sam piecyk łazienkowy zużywa średnio 2-3 m³ gazu na godzinę, co oznacza, że przez pół godziny jego używania (np. w czasie kąpieli) musimy dostarczyć do pomieszczenia ok. 10-15 m³ powietrza.

Należy zwrócić uwagę, że samo zatrucie tlenkiem węgla w początkowej fazie jest bardzo podobne do objawów grypy lub infekcji przewodu pokarmowego, co często prowadzi do mylnej diagnozy i niewłaściwego sposobu leczenia. Dlatego tak ważna jest prawidłowa ochrona przed czadem. Sposoby na uniknięcie zatrucia tlenkiem węgla są bardzo proste. Do zatruc dochodzi, ponieważ nie są przestrzegane podstawowych zasad bezpieczeństwa. Aby zminimalizować możliwość wystąpienia tlenku węgla należy użytkować wyłącznie sprawne technicznie urządzenia oraz regularnie sprawdzać prawidłowość ich działania. Nie wolno zasłaniać otworów nawiewnych i kratki wentylacyjnych. Należy systematycznie sprawdzać ciąg powietrza np. przez przykładanie kartki papieru do kratki wentylacyjnej (jeśli nic nie zakłóca wentylacji, kartka powinna przywraść do kratki), często wietrzyć pomieszczenia, w których odbywa się proces spalania (kuchnie, łazienki wyposażone w termy gazowe z otwartą komorą spalania). Przy instalacji urządzeń i systemów grzewczych należy korzystać z usług wykwalifikowanego instalatora. Działania prewencyjne powinny polegać również na regularnym sprawdzeniu szczelności wewnętrznych instalacji gazowych, przewodów kominowych oraz kanałów nawiewnych. Niezależnie od wykonywania ww. czynności zaleca się zamontowanie w pomieszczeniach mieszkalnych czujników tlenku węgla. Są one jedynymi skutecznymi urządzeniami, dzięki którym można wykryć obecność CO w pomieszczeniu. Decydując się na zakup czujnika należy wybierać produkty renomowanych producentów posiadające certyfikat potwierdzający spełnienie wymagań normy EN 50291-1:2010 dla domowych detektorów tlenku węgla. Na obudowie urządzeń, które pomyślnie przeszły badania na zgodność z ww. normą umieszczony jest znak jednostki certyfikującej, numer normy oraz raportu z badań. Czujników bez takiego oznaczenia nie powinno się kupować.

Czujniki CO powinny być instalowane w/lub blisko sypialni oraz we wszystkich pomieszczeniach, w których znajdują się urządzenia mogące być źródłem emisji tlenku węgla.

Wybierając miejsca instalacji, należy upewnić się, czy sygnalizację alarmową słychać we wszystkich sypialniach.

Większość czujników posiada wbudowane zasilanie bateryjne, dzięki czemu montaż ich można wykonać samodzielnie. W przypadku instalacji na ścianie zalecana wysokość od podłogi powinna wynosić ok. 1.5-1.7 m. Umieszczenie czujnika na takiej wysokości ułatwi jego obsługę.

Dzięki specjalnie zaprojektowanej obudowie niektóre czujniki mogą być postawione na płaskiej powierzchni. W takim przypadku czujnik powinien być umieszczony na wysokości nie większej niż 1 metr od podłogi, aby zapobiec jego uszkodzeniu w wyniku ewentualnego upadku.

W obydwu przypadkach, w celu eliminacji fałszywych alarmów, odległość czujnika od potencjalnych źródeł tlenku węgla nie powinna być mniejsza niż 1.5m.

Należy mieć świadomość, że czujniki tlenku węgla powinny być tylko jedną, ale za to bardzo ważną, z części z podstawowej ochrony przeciwpożarowej. W celu ograniczenia ilości pożarów oraz ich skutków zaleca się dodatkowo wyposażenie mieszkań w autonomiczne czujniki dymu, czujniki gazu ziemnego oraz podręczny sprzęt gaśniczy taki jak gaśnice proszkowe oraz koce gaśnicze. Taki sposób zabezpieczeń budynków mieszkalnych jest obecnie standardem w krajach zachodnich